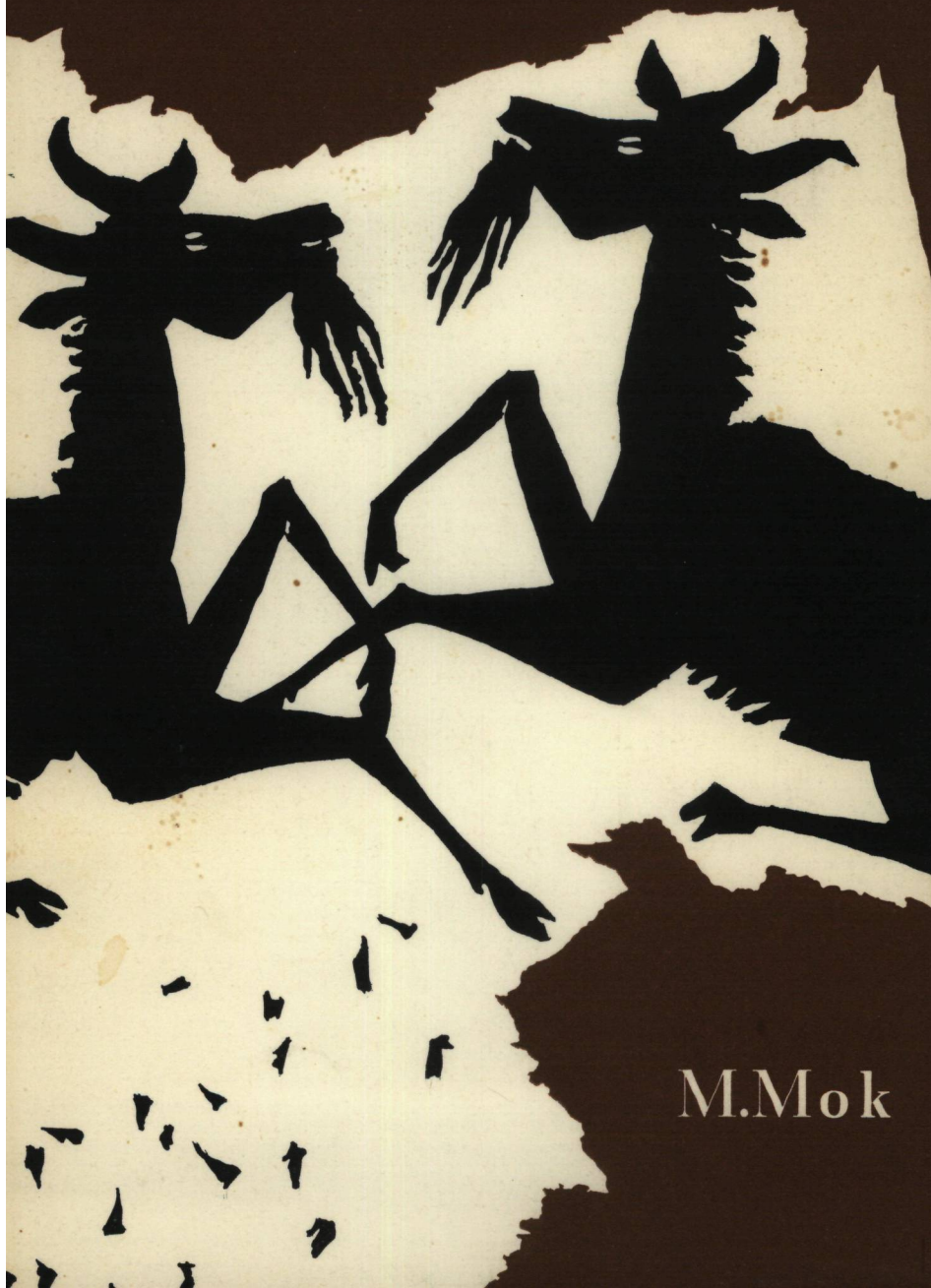

berijmde bokkesprongen

M.Mok

berijmde **bokkesprongen**

m. mok

berijmde

WERELDBIBLIOTHEEK-VEI

bokkesprongen

ENIGING - AMSTERDAM - ANTWERPEN

woord vooraf

De fundamentele fout van onze samenleving is waarschijnlijk, dat er te weinig bokkesprongen worden gemaakt.

Begrijp mij goed: ook in vroegere samenlevingen — de Nederlandse wel te verstaan — hield het op dit punt niet over. Maar wie enigszins historisch geschoold is weet, dat het vroeger minder nodig was. Toen het maatschappelijk werk nog niet was uitgevonden, bestreden wij, niet zonder succes, een land als Engeland. Kom daar nu eens om! Vóór de ontdekking van de vrije tijd versloegen we de Spanjaarden bij Heiligerlee, lieten we de Waterlinie vollopen teneinde Louis XIV te verjagen, en brak De Ruyter de ketting op de Theems. Het was regulier werken, er was geen kromme sprong bij vereist, we rooiden het recht toe, recht aan.

Recht toe, recht aan. Zo kun je dingen aanpakken, die van nature krom zijn.

De ellende is pas begonnen, sedert men in onze maatschappij de boel heel consequent recht is gaan trekken. Met een wijkcentrum. Met ouderdomspensioen. Met kinderbijslag. Met de vijfdaagse werkweek. Met kerstboomverbranding onder toezicht van de politie. Met de CAO. Begrijp mij opnieuw goed: we hebben hier te maken met uitmuntende sociale voorzieningen, ter verwerving waarvan onze ouders en grootouders op sandalen de strijdbanier hieven.

Maar het noodzakelijk nevenverschijnsel bleef uit. In een samenleving vol recht-en-slecht begon men alras iets te missen. De meeste mensen wisten niet precies wát het was — de één zei: "Ik mis die heerlijke samenkomsten op de Paasheuvel", de ander meende: "Hè, was de AJC er nog maar", een derde formuleerde het als: "een Ideaal waarnaar we kunnen streven". Maar in wezen was het maar één ding: de *bokkesprong*. En kijk. — dát is de reden, waarom ik hier met zoveel plezier dit voorwoord zit te schrijven. Hier zijn eindelijk een paar bokkesprongen — afkomstig bovendien van een schrijver, over wie enige tijd geleden in een aan Schrijvers gewijde Encyclopedie dít werd gezegd:

"Mok, Maurits (Haarlem, 7-11-1907), Ned. dichter,

was een tijdlang op een handelskantoor werkzaam, doch wijdt zich sinds jaren uitsluitend aan de letteren.”

Is dat niet verrukkelijk? Is dat niet een geweldig goed teken? Diezelfde Mok, op een handelskantoor begonnen, die zich ineens uitsluitend aan de Letteren ging wijden — ondanks dat schrijft nou juist zó'n man op een manier die aan bokkesprongen herinnert.

Ik hoop dat bij Mok de victorie begint. Ik hoop dat er een dag komt waarop de gehele Nederlandse dichtersbent op een avond — in de avondzon — een sober balcon betreedt en zich afvraagt:

*”Waarom ben ik geen kip of haan,
dan had ik bonte veren aan . . .”*

Want dat vraagt men zich te weinig af in dit land. In Nederland, kortom, zit men te weinig als een Mok op de haverkist.

Ik zou zeggen: lees dit boekje, en probéér het.

J. A. Blokker

Een bakker van verse kadetjes,
die vond zijn beroep niet meer netjes.
Bedenk, sprak de bloed,
wie ik allemaal voed:
zowel keurige dames als sletjes!

de Vriend

Staat gij niet prettig in uw schoenen?
Zijt gij niet van het ras der koenen,
dat ondanks overtollig eelt
geen krampje om de lippen speelt?

Laat dan uw looporganen schuren
door middel van een pedicure
en gij herkent hem onverwijld
als vriend die u uw tonen vijlt.

de Vagebond

Een vagebond zwierf heen en weer
tussen Den Dolder en Aalsmeer,
omdat in deze beide oorden
hem de natuur zo diep bekoorde.

Al gaf een makker hem de raad,
nu ook eens elders goed en kwaad
der maatschappij te bestuderen,
hij liet zich niet influenceren.

En daar hij zich door zijns gelijken
niet in de kaart wou laten kijken,
sprak hij: "Hoezeer het mij ook spijt,
voor uitstapjes heb ik geen tijd!"

een Dichter

Een dichter in de avondzon
betrad zijn sobere balcon
en ving dus aan te peinzen:
Waarom ben ik geen kip of haan,
dan had ik bonte veren aan,
die ieder af doen deinzen.

Ik wou een stoel zijn of een boom,
een nachtegaal of een atoom,
maar ben helaas een dichter,
die in de bleke avondzon
vermagert op zijn smal balcon,
want ik word almaar lichter.

Tenslotte voer hij, niet als beest,
ook niet als stoel, maar als een geest
door schemerende sferen,
en trad nog later in een kroeg,
waar hij discreet een glaasje vroeg
aan borrelende heren.

re.

de plant

Een plant die rekenen wou leren
begon een boek te bestuderen
en had reeds na een dag of drie
zich volgepropt met theorie.

Maar dat zij ook ging praktizeren
strekke haar nauwelijks tot ere,
want bij het worteltrekken bleek
dat zij, als plant, daaraan bezweek.

metamorfose

De heer Van Beer is onder de douche
naar zijn natuur een weinig louche.
Naarmate hij zich echter kleedt,
wordt hij tot achtbaarheid hersmeed.

Alreeds in hemd en onderbroek
raakt iets van zijn essentie zoek,
maar bij een boord met vlinderdas
verloochent zich geheel zijn ras.

Tenslotte brengt een stijve dop
hem naar de sociale top,
waar hij vrijmoedig rond kan gaan,
als had er nooit een douche bestaan.

markiezen

Markiezen wenssen van nature
de zon in het gelaat te gluren,
tenzij, door adeldom verplicht,
hun inborst zich op koelte richt.

De een acht van een burgerwoning
zich de voleinding en bekroning,
de ander zet men doorgaans bij
in Hogerhuis of galerij.

De eerste kan zijn burgerplichten
slechts in ontplooiide staat verrichten,
de tweede wordt veeleer gelaakt,
wanneer hij uit de plooi geraakt.

de koe

Een koe viel met haar achterdeel
per ongeluk in de kaneel.

Haar buurvrouw pakte snel een doek
en reinigde de vuile broek.

Omdat, zo wist zij, jong noch oud
van biefstuk met kaneelsmaak houdt.

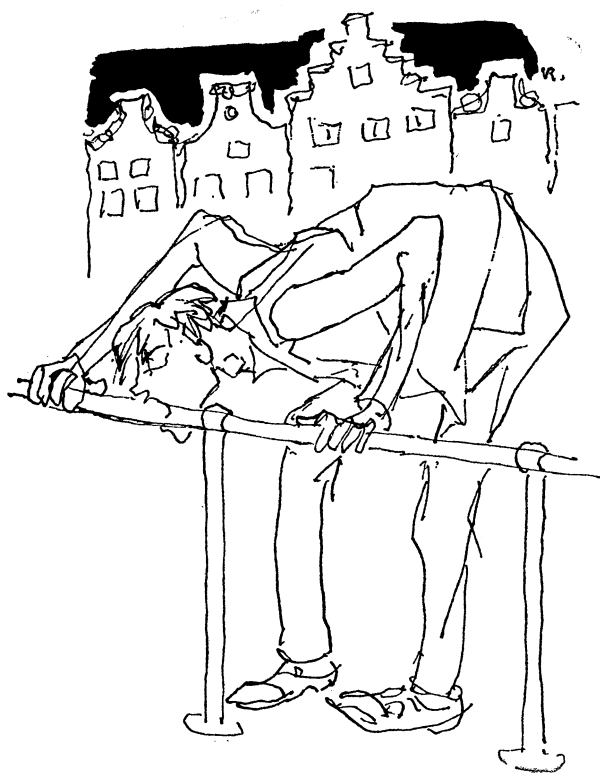

de minnebrief

Een juffrouw, met de voornaam Loes,
vond in het stadsarchief van Goes
een brief, die door de aanvangswoorden
"Mijn lieve Loes" haar rust verstoorde.

Met rozenkleurtjes op haar wangen
las zij welk smartelijk verlangen
des schrijvers ziel, met name Joop,
bij Loesjes oogopslag be kroop.

Door wederliefde zeer verward,
sloot zij het briefje aan haar hart
en daar is het sindsdien gebleven,
drie eeuwen na te zijn geschreven.

de Baliekluiver

Een baliekluiver stond heel zacht
— het was al drie uur in de nacht —
te kluiven op de Prinsengracht.

Het ijzer van de balie was
zo nat als een jeneverplas,
de baliekluiver slecht bij kas.

Toen een agent hem dan ook vroeg
waarom hij zich aldus gedroeg,
zei hij: "Ik kan niet naar de kroeg",

de Scharenslijper

Een scharenslijper stond te klagen:
"Nog nimmer heb ik om mijn wagen
de scharen zien tezamendrommen,
ofschoon ik rechte maak van krommel"

Hij slaakte zijn gegronde klacht
kort na het uur van middernacht,
maar kreeg geen antwoord uit de kroeg,
waaruit men hem zojuist verjoeg.

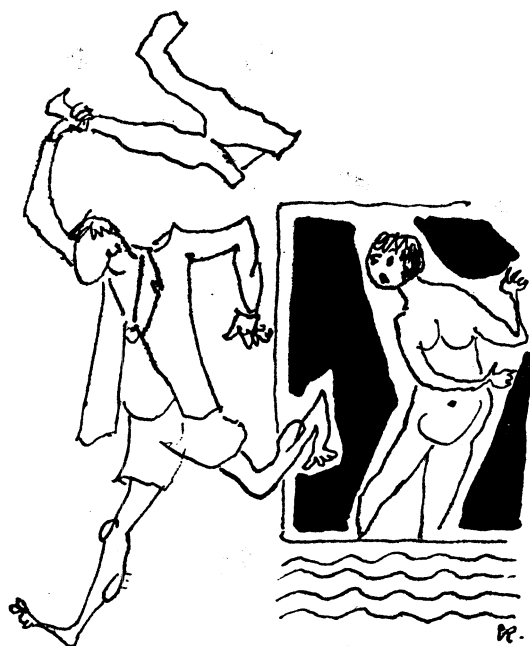
Nog heel lang stond hij uit te varen
tegen de onwil van de scharen,
totdat hij, eenzaam als voorheen,
in de hardleerse nacht verdween.

het pierement

Een pierement, totaal van slag,
wou geen geluid meer geven,
maar op een akelige dag
kwam het opnieuw tot leven.

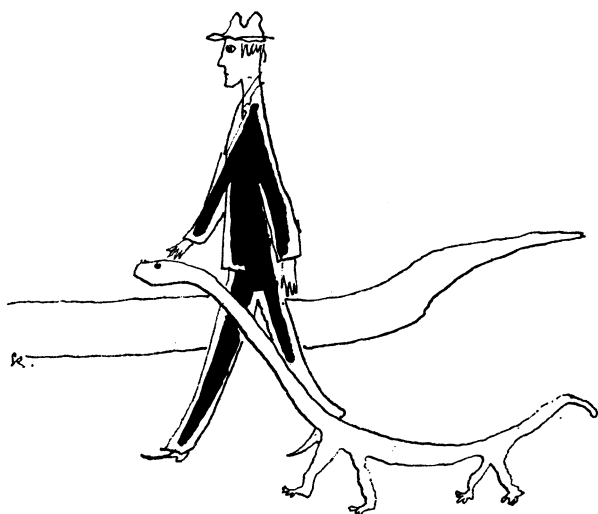
Zijn burens riepen: "Welk gekrijt
slaat ons daar om de oren
Hoe kan uw pierementigheid
nu zoiets laten horen?"

Het antwoord klonk uit schorre keel:
"Ik zing thans ex-pierementeel".

de poel

Een reiziger, bestoft, bezweet,
belandde bij een poel,
en reeds had hij zich half ontkleed
— hem lokte 't water koel —
toen hij met felle schrik doorzag:
dit is een poel van zonden!
Zijn kleren zwaaiend als een vlag,
— een veldheer na gewonnen slag —
verdween hij, ongeschonden.

de wandelpier

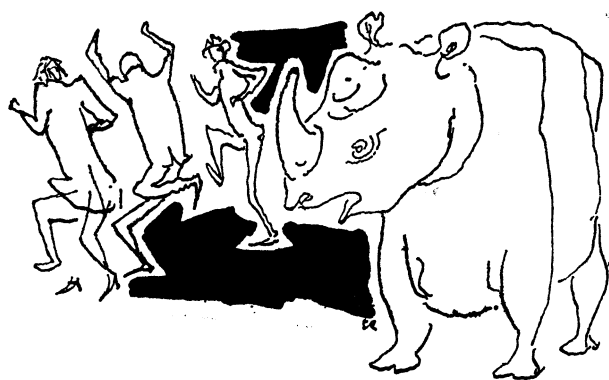
Een heer ging met een wandelpier
uit wandelen langs een rivier.

De pier, door droogte zwaar bezocht,
vroeg of zij even baden mocht.

Door 's heren gunstige beschikking
vond toen de pier alras verkwikking.

Maar eenmaal in haar element,
heeft zij zich niet meer omgewend.

Zodat de heer wel zonder pier
terug moest gaan langs de rivier.

de rinoceros

Er was eens een rinoceros,
die zocht een onderdak in Oss,
wijl men daar, naar hij had vernomen,
zo mooi van Afrika kon dromen.

Het enige bezwaar was, dat
hij een geremde aanleg had,
zodat hij er niet in kon slagen
de mensen naar de weg te vragen.

Verloren trippelde hij rond
en opende hij eens zijn mond,
dan was er niemand die bleef staan
tot hij zijn woordje had gedaan.

Maar hij begreep te langen leste,
dat men hem geenszins wilde pesten,
doch slechts gekweld door woningnood
voor zijn gebaar de ogen sloot.

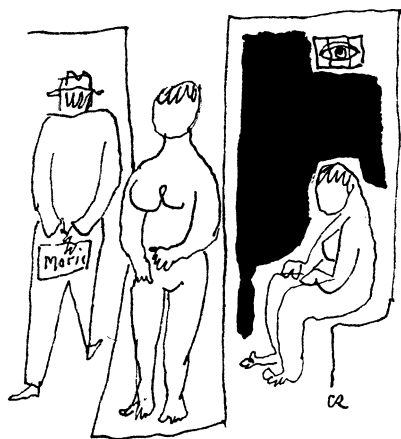
de kater

Iedere avond om tien uur
verscheen, gekweld door minnevuur,
een kater op een hoge muur.

Daar zette hij zijn stemgeluid
tot maximaal volume uit
als blijk van hulde voor zijn bruid.

Ofschoon zich nooit in het verschiet
een tegenstem vernemen liet,
hij staakte zijn aanbidding niet.

Want hij beseftte: enkel zo,
zonder de stem der ratio,
houdt men zijn liefde op niveau.

de naam

Een juffrouw uit een kermiskraam
verloor opeens haar goede naam.

Ten zeerste in het nauw gebracht,
zocht zij de naam een ganse nacht.

Maar in het eerste morgenlicht
deed een politieman zijn plicht.

Toen hij vernam wat haar ontbrak,
bood hij haar gratis onderdak.

En bovendien, als grootste schat,
een naam in het politieblad.

de klok

De klok slaat één, de klok slaat negen,
dat ligt er aan,
zij jaagt door druil van nacht en regen
haar broos vermaan.

Zij roept gelijk in poel en polder
èn puit èn ros,
zij laat in kelder en op zolder
haar wachtwoord los.

Gedenk dan gij, in buis of badpak,
de grote dag:
eens treft u, puilende of platzak,
de laatste slag.

bananen

Men zegt somwijlen dat bananen
hun vorm ontlene aan de boog
van nauwelijks ontloken manen,
die steling voor het minnend oog.

Misschien ligt in dit feit de reden
dat vele voeten op het pad
der minnarij zijn uitgeleden.
Bananenschillen zijn zo glad!

de ezel

Een ezel waande zich verloren:
zijn staart bleek plotseling bevroren,
die, naar hij altijd had gemeend,
hem zoveel luister had verleend.

Hoe heftig hij zich ook vermande
en al zijn achterspieren spande,
hij kon maar niet naar ezelsaard
zich uiten in gekwispelstaart.

Wanhopig wilde hij gaan balken,
doch kon niet eens zijn kaken spalken,
en toen begreep de ezel pas,
dat hij geheel van suiker was.

de ezelsoren

Er waren eens twee ezelsoren,
die hadden hun oriëntatie verloren.

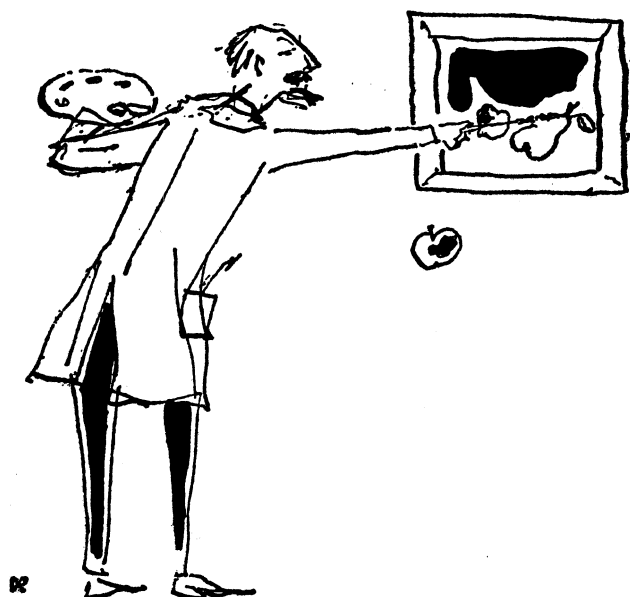
Hoorden zij thuis in een schrift of een boek,
of raakten zij van een schedel zoek?

Na vier uren hoor en wederhoor
keek elk de ander diep in het oor.

De ene sprak tot zijn metgezel:
"Jij bent van zuiver ezelsvell!"

En daarop sprak het stukje dier:
"Jij bent van omgekruld papier!"

Hetgeen tot zodanige vijandschap leidde,
dat hier op slag hun wegen scheidden.

het schilderij

Twee appels op een schilderij
lagen tevreden zij aan zij.

Maar eensklaps kwam er een meneer
en schilderde daarnaast een peer.

De appels, met een felle blos,
rukten zich van het linnen los.

Zij lagen liever in het slijk
dan naast een vreemdeling te kijk.

Geduldig bukte zich de heer
en legde hen weer naast de peer.

"Moraal en orde schijnen zoek,"
zo sprak hij zuchtend tot het doek.

Waarop vertoornd het schilderij:
"Als 't weer gebeurt, verhang ik mij!"

de uier

Een koe leed aan een zware uier
en vroeg haar meester om een kruier.

De meester ging met het geval
naar het genootschap "Wij staan pal".

Daar bood een fikse vent zich aan
om de gekwelde bij te staan.

Voortaan hielp hij met al zijn kracht
de koe bij 't torsen van haar vracht.

Bewoog de koe zich door de wei,
de zware uierzak droeg hij.

Vlijde de koe zich op de grond,
hij wachtte vroom tot zij weer stond.

Zijn niet te overtreffen zorg
bleef voor het heil des uiers borg.

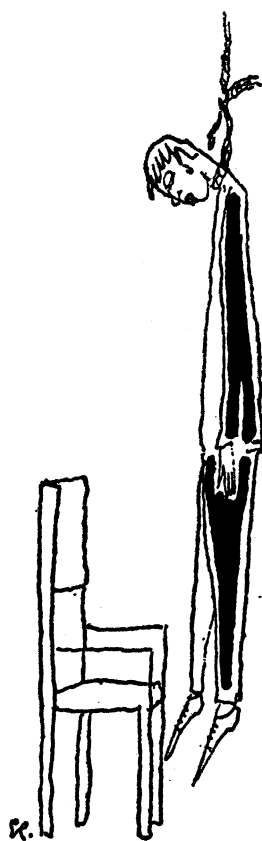
Totdat, op de gepaste tijd,
de koe ter slachtbank werd geleid.

de rolmops

Een winkelzaak te Pieterburen,
gespecialiseerd in zuren,
bevatte sedert jaar en dag
een fles waarin een rolmops lag,
die, lang niet van talent ontbloot,
verzuchtte: "Ik verveel me dood!"

Maar wat hem wel het meeste kwelde,
was dat hij met twee houten spelden
zat vastgeprikt aan een augurk,
die als een ongewassen Turk
begon te ruiken en de hele
fles in zijn geurigheid liet delen.

De rolmops keek door het gordijn
van de vertroebelde azijn
of er geen bijstand op kwam dagen,
maar ach, de fles bleek zo beslagen,
dat hij met wanhoop in zijn ziel
voor eeuwig van zijn stokje viel.

de strop

Een letterkundig recensent
ontving van een vertoornd sribent
een strop, met de beschaafde bede:
"Ik zag u gaarne overleden."

Toen echter de aldus vereerde
het ronde werktuig eens probeerde,
bood dit hem nauwelijks vertier,
daar het gemaakt bleek van papier.

Nu zelfs zijn vijand hem versmaadde
en nogmaals door papier liet waden,
vervaardigde hij zelf een strop
en hing zich zwaar geschandvlekt op.

Een deurwaarder uit Wemeldinge,
die wou zijn exploten gaan zingen.
opdat iedereen
die hij aldus verscheen
hem verheugd aan de boezem zou springen.

inhoud

woord vooraf door j. a. blokker	5
limerick	9
de Vriend	10
de Vagebond	11
een Dichter	13
de plant	15
metamorfose	17
markiezen	18
de koe	19
de minnebrief	21
de Baliekluiver	23
de Scharenslijper	24
het pierement	25
de poel	27
de wandelpier	29
de rinoceros	31
de kater	33
de naam	35
de klok	37
bananen	39
de ezel	40
de ezelsoren	41
het schilderij	43
de uier	44
de rolmops	45
de strop	47
limerick	48

Berijmde Bokkesprongen door M. Mok,
met illustraties en omslag van Lotte Ruting
en een woord vooraf van J. A. Blokker,
werd gezet uit de Baskerville en de Mistral
en gedrukt voor de leden der W.B.-Vereniging
op de persen van „t Koggeschip”,
in het voorjaar van 1962.
Typografische aanwijzingen van
M. H. Groenendaal.

WERELDBIBLIOTHEEK-VERENIGING

Opgericht 1925 - Koninklijk goedgekeurd

Doel:

Het culturele ontwikkelingswerk van de Maatschappij tot Verspreiding van goede en goedkope Lectuur (Wereld-Bibliotheek) te steunen en belangstellenden ervoor te verenigen.

Lidmaatschap:

Een ieder kan lid worden tegen een kleine jaarlijkse bijdrage. De leden ontvangen elk jaar tenminste een viertal premie-uitgaven en genieten verscheidene voordelen bij de aankoop van boeken uit het fonds van de Wereld-Bibliotheek.

Hoofd-Bestuur:

Prof. dr. Joh. J. Hanrath, Voorburg Z.H., voorzitter.
Joh. Jasper Pzn., Haarlem.
Prof. dr. P. de Keyser, Gent.
M. A. Reinalda, 's-Gravenhage.
L. Reinalda, Haarlem.
J. C. Winterink, secretaris, Stadionweg 162 IV,
Amsterdam-Z.

Bestuur van de Vlaams-Belgische groep:

Prof. dr. Luc. Indestege, Brussel-Dilbeek, voorzitter.
Franz Alofs, Brussel-Bosvoorde.
Karel Jonckheere, Rymenam.
A. Pelckmans, Kapellen.
J. C. Winterink, Amsterdam, secretaris en
gedelegeerde.

Bestuur van de Exlibriskring der W.B.-V.:

C. H. Beels, Hilversum, voorzitter.
Louis Burgers, Arnhem.
Prof. dr. Joh. J. Hanrath, Voorburg.
J. Th. A. Peskens, Naarden, secretaris.
G. J. Rhebergen, Amsterdam.
J. C. Winterink, penningmeester en gedelegeerde.